

Børne Blad

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 14.

2den april 1893.

19de aarg.

Profeten Elias og enkens i Sarepta.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, betalt i forskud. I pakker til en adresse paa over 5 eksptr. leveres det for 40 cents, og over 25 eksptr. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar etspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende redaktionen af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Mandarina og Tabba.

En fortælling fra negerlivet.

En by i Vest-Afrika ved navn Benguela boede en grusom hedenst høvding. Alle var rædde for ham; hans hustru og børn skjalv blot ved lyden af hans stemme; men han havde dog en datter, som han elskede overordentlig, og bare han saa hende, blev han blød om hjertet. Hendes navn var Mandarina. Hun havde en veninde, som hed Tabba; disse to legede stadig med hinanden og sad sammen under mangotrærnes skygge; nogen skole og ordentlig undervisning kunde der ikke blive tale om i den hedenste by, hvor hvide mænd vistnok dengang allerede var naaede frem, men desværre ikke for at forhindre Guds ord, men for at drive slavehandel.

Mandarinas far var henfalden til at drikke rum — saa kaldes en slags brændevin, — og dette gjorde ham endnu mere vild og grusom. En dag havde han saadan lyst til at kjøbe et fad rum af de hvide mænd, men eiede hverken noget at kjøbe for eller vidste, hvorfra han skulde faa det. Tilslut kom han paa den tanke, at han kunde bemægtige sig den lille Tabba og sælge hende til de hvide slavehandlere for at faa brændevin; dette vilde ikke falde vanskeligt for ham, da hun saa ofte var hos hans datter. Han bragte øieblikkelig sin beslutning til udførelse. Snart savnede Tabbas forældre sit barn og var aldeles forvilede af sorg; de ledte efter hende bag hver roangebust og hvert mangotræ i nærheden og søgte efter

sin elskede datter rundt omkring i det høje græs. Høit raabte de hendes navn, men fik intet svar. Tilslut fattede faderen mistanke om, at den grusomme høvding havde sjaalet og solgt den lille. Han blev greben af dyb forbitrelse, og for at faa hevn besluttede han at holde øie med Mandarina for til gjengæld at skjæle hende. „Han har solgt min Tabba“, sagde han, „saa vil jeg sælge hans Mandarina.“ Var dette ret? I vil kanske sige, at høvdingen ikke havde fortjent det bedre. Kan nok være! Men Guds vilje er, at vi skal tilgive hverandre og elske ogsaa vore fiender. Kan det da virkelig være hans vilje, at man skal tilgive en saa grusom mand som denne høvding? Ja, vor hjære Frelser har i saa henseende efterladt os etfølgebærdigt eksempel, idet han tilgav dem, som fulde af had naglede ham til korset. Men Tabbas fader var hedning og kjendte ikke Frelseren.

En eftermiddag, som Mandarina sad ved floden og legede med en del blomster, kom han sagte snigende sig frem, styrkede sig over hende, holdt haanden for hendes mund, forat hun ikke skulde strige, og løb derefter med hende til slavehandleren. De gav ham for pigen to stykker hvidt tsi, tre stykker rødt og hvidt stribet tsi og en flaske brændevin.

Det stakkels barn blev ført ind i et rum, som var fuldt af negre, som allesammen var sjaalne: den ulykkelige lille satte sig fortvilet ned og hulkede høit. Da hun derpaa saa sig om, fik hun øie paa en lang række mænd og kvinder, som var lænkede sammen, og allesammen saa yderst elendige ud. Og saa en del børn var der; nogle af dem stod tause og urørlige af skræk, andre vred hænderne og raabte paa far eller mor, brødre eller søstre, som de aldrig mere skulde gjense; atter andre laa med ansigtet mod jorden, som om de var døde af bedrøvelse. Da Mandarina havde staaet en stund og betragtet disse sørgelige skikkelser, begyndte hun atter at græde og endnu mere end før.

Hun opholdt sig endnu paa samme sted, da hun en dag hører nogle folk tale sammen udenfor. Det var sin faders stemme, hun hørte. „Åh, naar han nu lunde faa mig bort fra dette sørgelige sted“, tænkte hun. „Ja, det vil han vist.“ Hun lyttede alt, hvad hun kunde, og hørte ham sige: „Hvad vil I have for hende? Jeg skal give eder fire unge piger, hvis I vil lade mig faa hende tilbage.“

„Nei“, sagde en anden raa stemme, „I vil aldrig faa se hende igjen. Hun er allerede død. Hun døde, straks efterat jeg havde kjøbt hende, jeg skulde ønske, at jeg aldrig havde gjort det; thi det var en daarlig handel, som jeg tabte bra paa.“

Mandarina hørte sin faders beklage over, at hans kjæreste barn var død; hun hørte, hvorledes han spurgte ud mændene paany, ligesom om han ikke vilde tro dem, men hvorledes han tilslut med et nyt udraab, som viste hans bedrøvelse, gik sin vei. Men hun bovede ikke at raabe paa sin far eller gjøre noget som helst tegn til ham; hun vilde vel isaaftald øieblikkelig være bleven slaaet til marken af vogterens kjepp for kanske aldrig mere at reise sig igjen.

Stakkars Mandarina! Nu følte hun sig dobbelt uhykkelig. Hun havde dog fundet en veninde, som kunde gjøre hende sorgen ialfald noget lettere. Hvem tænker I det var? Jo Tabba. Aldrig glemte hun den stund, da hun fortvilet havde staaet i sængelsrummet, men saa med engang havde faaet øie paa sin veninde, som altsaa ogsaa var bragt til samme sted. Gud i himmelen havde forbarmet sig over de to børn og ført dem sammen, saa at de kunde træffe hinanden blandt de haardhjertede fremmede. Tabba havde ligget og sovnet i en krog af rummet, da hendes veninde fik øie paa hende. Mandarina skrydede straks hen for at vække hende, og da hun fik øinene op og gjenkjendte sin kjære legekamerat, slog hun armene om hendes hals, og derefter græd de

sammen af glæde over gjensynet. Snart efter blev de bragte ombord paa slaveffibet. Hundreder af stakkars slaver blev stuvede sammen paa mellemdækket, der var som en slags stor kjelder, og luften blev saa strækkelig, at de havde ondt for at puste. Det er jo paa saadanne ffibe tilfældet, at ofte mange af de stakkars mennesker dør undervejs, og det er ikke mindst den affkyllige luft skyld i. Saa seilede ffibet affted for at bringe de uhykkelige til fjerne egne, hvor de atter skulde sælges som dyr.

Dog, saa skulde ikke blive de to smaa-pigers skjæbne. En morgen fik kapteinen se et stort ffib komme styrende mod den forfulde seil.

„Det er en englænder!“ udbrød han.

Og fra mund til mund lød det: „Englænderne kommer!“

Det var et engelsk ffib, som krydsede i disse farvande for at gjøre jagt paa slaveffibe. Efter en kort kamp var slaveffibet i engelskmændenes besiddelse. Den onde kaptein og hans mandskab blev straks lagte i lænker og de stakkars negre løsladte. Mandarina og Tabba blev bragte til Liberia, hvor de blev overgivne til nogle missionsnærers omsorg. Der arbejdede de senere daglig paa en sukkerplantage og tjente det nødvendige til livsophold; de var ikke længere slaver, men frie, og gik samtidig paa skole hos missionsnærerne. Til sine stakkars flegtninge i det jordiske fædreland kom de ikke tilbage, men derimod lærte de at kjende den eneste, sande Gud i himmelen og hans søn Jesus Kristus, som kom til jorden for at kjøbe os fri fra syndens og satans vælde.

Her kunde gjerne vor historie slutte; men da vi endnu ved lidt om de to pigers liv, vil vi fortælle det med det samme. Mandarina blev med tiden en flink lærerinde! Tabba derimod segnede hen og forstod, at hun inden kort tid vilde komme til at vandrest hjem til sin kjære fælseser; men medens hun var syg, var hun fyldt af et brændende

Daarlig karakter.

Med mor efter vand.

ønske, og det var, at missionæren, naar hun var død, vilde reise til hendes forældre og bringe dem budskabet om Jesus, saa at de kunde komme til at mødes i himmelen engang. Og den gode missionær glemte ikke denne hendes hjertens begjæring. Da han kom til den fjerne, sorte negerstamme, var begge Mandarinas forældre døde, ligeledes Tabbas mor, men hendes far levede endnu. Da missionæren tilslut fandt ham, sad han i en krog af sin hytte og røgte. Missionæren gik hen til ham, spurgte, hvad han hed, og om han ikke havde en datter, som hed Tabba.

„Har du hende med, saa bring hende straks ind“, var svaret.

„Jeg har blot hilsen fra hende“, sagde missionæren, „hun er nu deroppe i himmelen, og der vil hun bede for sin kjære far, at Herren i sin naade vil bringe ham til troen paa den sande Gud, saa ogsaa han kan komme did.“ Missionæren begyndte derpaa at tale sandhedsordet til hans hjerte, søgte at vise ham, hvor elendigt livet i syndens tjeneste var, og bad hjertelig for ham. Han maatte imidlertid atter forlade stedet, og vi ved ikke, om det Guds ord, som blev saaet i hans hjerte, kom til at bære frugt, eller hvorledes hans senere skjæbne blev.

Det tænkte jeg ikke paa.

(Efter „Hyrdespøsten“.)

Jeg gik en dag hen for at besøge en ven, men fandt ingen anden hjemme end hans søn, en livlig gut paa omtrent tolv aar.

Da jeg traadte ind, var gutten alene, øiensynlig i meget vred lune og kjæmpede mod de frembrydende taarer.

„Hvad er der paa færde med dig, Niels?“ spurgte jeg.

„Mor vil ikke tillade mig at gaa ud at fiske“, mumlede han i en forbitret tone. „Generik, Lars, Alfred og Tomas fik lov af sine forældre, men jeg maa ikke følge med dem.“

Nu begyndte Niels at give sin brede luft ved et voldsomt spark imod dørrammen til stor skade baade for den og for hans nye, smukke støvler.

„Hvem tilhører denne smukke, lille hund?“ spurgte jeg, da i det samme en liden, brun- og hvidpletet hund kom springende fra haven og lystig hoppede om paa gulvet.

„Det er min!“ raabte Niels med helt forandret stemme, og aldeles forglemmende sin sorg begyndte han med et barns hele liblighed at lege med den smukke hund, som kjælent trykkede sig op til ham.

„Hvilken prægtig liden hund! Naar fik du den?“

„Far gav mig den til min fødselsdag“, svarede Niels fornøjet og trak derpaa op af sin vestelomme en kniv og kastede den hen i et hjørne af stuen.

„Tidø!“ raabte han, „gib mig min kniv!“

Hunden sprang straks efter kniven og bragte den til dens eiermand.

„Giv den til denne Herre!“ befalede Niels og viste hen paa mig. Hunden adlød ham øieblikkelig og lagde kniven hen for mine fødder.

„Er det ikke en klog hund?“ spurgte Niels og saa seiersstolt paa mig.

„Jo, i sandhed!“ svarede jeg, „og denne kniv er ogsaa udmerket. Fire fine blade, og skaftet indlagt med sølv.“

„Ja, det er en udmerket kniv“, sagde Niels, „jeg fik den af mor til julegave. Jeg fik ogsaa et par støvler, flere bøger og en del legetøj, en ny overfrakke og mange andre ting.“

„Var det med denne kniv, du skar dig saa slemt i haanden?“ spurgte jeg.

„O, nei, det var med en liden øks; men jeg er kommen mig nu, saaret er næsten lægt, og lægen siger, at al fare er overstaet.“

„Det er godt! Jeg hørte, at du var meget syg, og at der var tale om at sætte din haand af. — Hvorledes gik det til, at du saa snart blev rask?“

„Jo, lægen sagde, at jeg næst Gud kunde takke mor derfor; thi havde hun ikke pleiet mig saa omhyggelig, saa var det aldrig gaaet saa godt. Hun forlod mig ikke et minut; dag og nat vaagede hun hos mig og gjorde alt, hvad lægen foreskrev. Far sad ogsaa meget hos mig, og da jeg blev bedre, læste han høit for mig for at adsprede mig.“

Da jeg en stund havde hørt paa guttens fortælling, sagde jeg:

„Efter hvad du selv har fortalt, maa jeg tro, at din far og mor maa holde meget af dig og være særdeles gode imod dig.“

Niels slog igjen øinene ned og begyndte atter at se fortrædelig ud. „Jeg fik ikke lov til at gaa ud at fiske“, mumlede han.

„Tror du ikke“, spurgte jeg, „at dine forældre havde en grund dertil, da de negtede dig den fornøielse? Da de har givet dig saa mange beviser paa sin kjærlighed, hvorfor skulde du da tvile om, at de ogsaa her havde handlet for dit bedste? Er det den tillid og taknemmelighed, du skylder dem? Det mindste bevis, et barn kan give paa sin taknemmelighed mod sine forældre, er, at det med tillid og lydighed retter sig efter deres befalinger. Da du saa mange gange har haft beviser paa dine forældres opofrende kjærlighed til dig, saa bør du ogsaa kunne tro paa den, naar de finder det rigtigst at negte dig noget, som du ønsker; thi de forstaaar bedre end du selv, hvad der tjener dig til nytte.“

Niels slog øinene ned og stammede: „Det tænkte jeg ikke paa.“

Da han igjen opslug sine klare, blaa øine, læste jeg i dem, at han herefter bedre vilde mindes al den kjærlighed, hans forældre havde beviist ham.

Gaar det ikke ogsaa ofte saaledes med vor taknemmelighed, baade mod vore jordiske velgjørere og mod vor himmelske fader; vi glemmer kun alt for let de mange beviser paa kjærlighed, omsorg og barmhjertighed,

der blev givne os, saa snart der negtes os det, som vi tragter efter, skjønt maasse netop erhvervelsen deraf vilde blive til skade for os?

Vi kortsnyede, utaknemmelige skabninger!

Kjære børn! brødre og søstre! Det burde ikke være saa!

Jeg ved ogsaa lidt.

„Min gut“, sagde en far til sin eneste søn, „du har daarligt selskab. De, du omgaaes med, drikker, sverger og tilbringer tiden paa drillehuse og andre offentlige steder. Deres selskab er ikke godt for dig. Jeg vil indstændig bede dig, søg ikke mere selskab med dem.“

„Du behøver ikke at frygte for mig, far“, svarede ynglingen leende. „Jeg mener, at jeg ogsaa ved lidt. Jeg ved, hvor langt jeg skal gaa, og hvor jeg skal stanse.“

Sønnen forlod sin far, tog spadserestokken mellem fingrene og lo af den gamle mands bemærkninger.

Nogle aar gik, og sønnen, som var bleven mand, stod for retten, anklaget for en forbrydelse, han var medskyldig i.

For dommeren udrød han: „Min forbryderbane begyndte med ulighed mod mine forældre. Jeg troede, at jeg vidste ligesaa meget som min far, og jeg foragtede hans raad. Saa snart jeg vendte min far ryggen, kom friskelserne over mig som ulve og drev mig i fordærvelsen.“

„Slet omgang fordærver gode seder“ (1 Kor. 15, 33).

Smaa neg. O, det er en daarlig indbildning, at man kan være en god kristen, uden at det kommer tilsyne i livet, men en ligefrem bespottelig indbildning, at man kan være det, selv om livet er plettet med laster, som Guds ord fordømmer.—[Blessing.

Profeten Elias og enken i Zarepta.

(Med billede.)

En ugudelige Akab var konge i Jødeland; han gjorde, hvad der var ondt i Herrens øine; Guds ord fortæller om ham, at „han gjorde mere til at fortørne Herren, Israels Gud, end alle Israels konger, som havde været før ham“. Paa den frækfeste maade dyrkede han de hedenske guder og opreiste til deres ære afgudsbilleder og altere; det var især hans dronning Jesabel fra det hedenske Sidon, som fik ham til at drive afgudsdyrkelsen saa vidt.

Da traadte Herrens profet Elias frem og forkyndte, at der skulde gaa aar hen, uden at en regndraabe faldt i Akabs rige. Denne domsforkyndelse er det første, som fortælles i bibelen om Elias; senere hører vi jo saa meget om ham.

Snart sukfede landet under en forfærdelig tørke, medens Elias lever i stille ensomhed ved bækken Kritih, hvis vand stukkede hans tørst, og hvor nogle ravne paa Herrens befaling bragte ham kjød og brød hver morgen og aften. Men her skulde han dog ikke komme til at være hele den lange tørketid; efter en tids forløb befalede Gud ham at drage til et langt, langt derfra liggende sted, helt nordenfor Jødeland til den hedenske by Zarepta, hvor en enke skulde sørge for ham. Elias syntes sikkerlig, at dette var en underlig befaling; men Herren havde sagt det, og derfor betænkte han sig ikke et øieblik paa at gjøre det. Endnu mere forundret blev han vist, da han nærmede sig Zarepta og fik se, at ogsaa hele egnen der led voldsomt under tørken. Hvorfor kunde han da ikke ligesaa godt blevet ved Kritih eller et andetsteds i sit fædreland?

Dog skulde han fra denne hedenske by medbringe minder, som han sent kom til at glemme. Sit ophold hos enken i Zarepta regnede han visstelig som et af de mærkeligste tidspunkter i sit liv. Allerede før han var naaet frem til byen, traf han paa denne kvinde; hun gik da udenfor porten og sankede ved til brænde. Elias bad hende først om lidt vand, og da han havde faaet det, om et stykke brød, men som svar fortæller den stakkels kvinde, at hun ikke eiede mere mad end en haandsfuld mel i en krukke og lidt olje i

et krus, og at hun efter at have fortæret dette ingen anden udvei havde end at lægge sig til at dø sammen med sin søn.

Da sagde Elias til hende, at hun ikke behøvede at blive bange; thi melkrukken skulde ikke blive tom, og oljekruset ikke fattes olje lige til den dag, da atter Herren sendte regn over jorden. Med tillid lytter hun til disse ord af Herrens profet; skjønt hun boede udenfor Kanaans grænser havde hun nemlig lært at kende Israels gud; Elias fandt i hendes bolig et hjem i lang tid, og det gif, som han havde sagt: Melkrukken blev ikke tom, og oljekruset kom ikke til at fattes olje.

Medens Elias opholdt sig i enkens hus, blev hendes søn syg og døde. Den stakkels moder blev grebet af den dybeste smerte og vilde i sin sorg give Elias's nærværelse skylden for, hvad der var hændt. „Du er kommen til mig for at bringe mig min synd i erindring og for at dræbe min søn,“ sagde hun til ham. Men snart skulde hun se, hvorledes hun tog fejl. Paa Elias's brændende bøn til Gud bliver atter hendes søn levende, og med ny tro og forvisning i sit bryst kan enken udbryde: „Du ved jeg, at du er en Guds mand, og at Herrens ord i din mund er sandhed.“

Et klogt svar.

Skulde du ikke synes om at være dommer?“ spurgte en herre engang en liden gut. Efterat denne havde tænkt sig om en stund, svarede han: „Nei, jeg skulde hellere ville lære børn om Jesus, som døde for dem. Da skulde de begynde at elske og tjene den herre Jesus, og naar de gjorde det, behøvede de ingen dommer.“

Opløsning paa firkantgaaden i nr. 12.

D	L	A	F
L	E	B	S
A	B	S	E
F	S	E	A